

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

Ο Χριστός και τα παιδιά

Πηγαίνοντας [προς τη Γαλιλαία] εδίδασκε ο Ιησούς τους μαθητές του και τους έλεγε,
— Ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθεί στα χέρια των ανθρώπων, και αυτοί θα τον σκοτώσουν, και την τρίτη μέρα θα αναστηθεί.

Το λόγο αυτόν οι μαθητές δεν τον καταλάβαιναν, αφού ο Ιησούς ήταν ο παντοδύναμος Μεσσίας, πώς ήταν δυνατό να παραδοθεί στους ανθρώπους και να θανατωθεί απ' αυτούς; Αλλά με όλη την απορία τους, τα λόγια του Ιησού τους λύπησαν. Ένωσαν πως έμελλε να πάθει πολλά κακά ο Κύριός τους χωρίς να ξέρουν τι, και φοβούνταν να τον ρωτήσουν, μήπως και δε θελήσει να τους το πει, ίσως και από δειλία, μη μάθουν χειρότερα ακόμα πράγματα που θα τους έθλιβαν ακόμα περισσότερο.

Η ομιλία του θανάτου τούς έφερε στη συλλογή της βασιλείας των ουρανών, και αναμεταξύ τους άρχισαν να συζητούν και να λογομαχούν, ποιος απ' όλους άραγε θα ήταν ο πρώτος στην βασιλεία των ουρανών;

Ο Ιησούς προπορεύονταν χωρίς ν' ανακατωθεί στις ομιλίες τους.

Σαν έφθασαν όμως στην Καπερναούμ και μπήκαν στο σπίτι τους, ρώτησε ο Ιησούς,

— Τι συζητούσατε στο δρόμο;

Οι μαθητές ντροπιασμένοι σώπαιναν.

Τότε κάθησε ο Ιησούς, και φωνάζοντας γύρω του τους δώδεκα, τους είπε πάλι εκείνα που τόσες φορές τους είχε ξαναπει,

— Όποιος θέλει πρώτος να γίνει, πρέπει απ' όλους τελευταίος να είναι και δούλος ολωνών να γίνεται.

Και για να εικονίσει ομορφότερα εκείνα που τους έλεγε, φώναξε ένα από τα παιδάκια που πάντα μαζεύονταν γύρω του, και το έστησε στη μέση, το αγκάλιασε και τους είπε,

— Αλήθεια σας λέγω, αν δεν αλλάξετε και δεν γίνετε σαν τα παιδιά, δε θα μπειτε στη βασιλεία των ουρανών. Γιατί όποιος δεχθεί τέτοιο παιδάκι στ' όνομά μου —δηλαδή χωρίς υπεροψία αλλά με αγάπη και εκτίμηση,— εμένα δέχεται· και όποιος εμένα δέχεται, δε δέχεται εμένα παρά εκείνον που μ' έστειλε.

Τα λόγια αυτά του Ιησού θύμωσαν τον Ιωάννη πως αυτός και οι σύντροφοί του απέκρουσαν κάποτε έναν που μεταχειρίζονταν τ' όνομα του Ιησού. Διακό-

νοντας τη διδαχή του Κυρίου του, είπε,

— Δάσκαλε, είδαμε κάποιον που στ' όνομά σου έβγαζε δαιμόνια, και τον εμποδίσαμε, γιατί δε μας ακολουθεί.

Του αποκρίθηκε ο Ιησούς,

— Μην τον εμποδίζετε, γιατί δε σας είναι αντίθετος· και όποιος δε σας είναι αντίθετος, μαζί σας είναι.

Και με το παιδάκι πάντα στην αγκαλιά εξακολούθησε τη διδαχή του για την ταπεινοφροσύνη· και έλεγε,

— Όποιος σας ποτίσει ένα ποτήρι νερό στ' όνομά μου, γιατί είστε του Χριστού ακόλουθοι, αλήθεια σας λέγω, δε θα χάσει την πληρωμή του. Μα όποιος πειράζει κανένα από τούτα τα μικρά που πιστεύουν σε μένα, καλύτερα να κρεμάσει μυλόπετρα στο λαιμό του και να βουλιάξει στις θάλασσας το πέλαγος. Κοιτάζτε μην καταφρονήσετε ένα από τούτα τα μικρά, γιατί σας το λέγω, οι άγγελοί τους στους ουρανούς στέκονται εμπρός στον πατέρα που είναι στους ουρανούς.

Τόσην αξία δίνει ο Θεός στα μικρά και στα ταπεινά, ακόμα και στ' αδύνατα που εύκολα παρασύρονται, και δε θέλει ούτε ένα να χαθεί· γι' αυτά, για τη σωτηρία τους έστειλε τον υιό του στον κόσμο.

[Αφήσετε τα παιδάκια να έρχονται σε μένα]

Γυναίκες πολλές μαζεύονταν ν' ακούσουν [τον Ιησού] και πολλές τον ακολουθούσαν, και όσες είχαν παιδιά τού τα έφερναν και τ' ακουμπούσαν στα πόδια του για να τα ευλογήσει. Και μια μέρα μαζεύτηκαν τόσα πολλά, που οι μαθητές θύμωσαν με τις μανάδες και γύρευαν να διώξουν τα παιδιά. Μα το αντιλήφθηκε ο Ιησούς και αγανάκτησε. Μάλωσε τους μαθητές και τους είπε,

— Αφήσετε τα παιδάκια, να έρχονται σε μένα και μην τα εμποδίζετε. Γιατί σε όσους είναι σαν και αυτά ανήκει η βασιλεία του Θεού. Αλήθεια σας λέγω, όποιος δε δεχθεί σαν παιδί τη βασιλεία του Θεού, δε θα μπει μέσα σ' αυτήν.

Και αγκαλιάζοντας τα παιδάκια τα κατευλογούσε βάζοντας τα χέρια του πάνω τους.

(από το βιβλίο: Πηνελοπή Δέλτα, Η ζωή του Χριστού, Τυπογραφείο «Εστία», 1925)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

«Εαρινή Συμφωνία»

«**Α**κου τα σήμαντρα των εξοχικών εκκλησιών. Φτάνουν από πολύ μακριά από πολύ βαθιά.

Απ' τα χείλη των παιδιών απ' την άγνοια των χελιδονιών απ' τις άσπρες αυλές της Κυριακής απ' τ' αγιοκλήματα και τους περιστεριώνες των ταπεινών σπιτιών.

Άκου τα σήμαντρα των εαρινών εκκλησιών. Είναι οι εκκλησίες που δε γνώρισαν τη σταύρωση και την ανάσταση.

Γνώρισαν μόνο τις εικόνες του Δωδεκαετούς που 'χε μια μάνα τρυφερή που τον περίμενε τα βράδια στο κατώφλι έναν πατέρα ειρηνικό που ενώδιαζε χωράφι που 'χε στα μάτια του το μήνυμα της επερχόμενης Μαγδαληνής.

Χριστέ μου τι θα 'τανε η πορεία σου δίχως τη σμύρνα και το νάρδο στα σκονισμένα πόδια σου;».